

Σαν ένας νέος Δον Κιχώτης

Κυριακή πρωί και εγώ ξεκινώ, ως ιππότης,
για προσκύνημα σε έναν τόπο ιερό.

Δεξόζερβά μου αμπέλια κι ελιές,
ενώ μπροστά μου υψώνονται σκιές.

Ψίθυροι ανέμου μέσα στα ερείπια
μιλούν για τον Μίνωα και για άλλες εποχές.

Πολεμώ τον Μινώταυρο με τη φαντασία
και ως Δουλτσινέα εμφανίζεται η «Οφιδοθέα».

Κρατά στα χέρια της δύο φίδια και με κοιτά
με μάτια μεγάλα, μυγδαλάτα.

Μαύρες πλεξούδες, κυματιστές, στολίζουν το κεφάλι της,
πλάνη ωραία που πολεμώ ως «ιδέα».

Το παλάτι, ένας φοβερός λαβύρινθος και
η σκουριασμένη μου στολή, βαριά.

Αργοπατώ, μα η ψυχή μου ανήσυχη,
ποτέ δεν ησυχάζει,

γυρεύει, αναζητά τους θρύλους τους παλιούς, την ιστορία.

Η μέρα τελειώνει, σβήνει η ψευδαίσθηση,
ο Δον Κιχώτης χάνεται,
και μένει η Κνωσός, ως τόπος ιερός.

Φ. Μ.